

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Β'

13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. 29

ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΙ

Α'.

Πολλοὶ τῶν θρησκευτικῶς ἀδιαφόρων, θέλοντες νὰ δικαιολογήσουν τὴν στείαν των ἀπέναντι τῆς θρησκείας, προβάλλουν διαφόρους προφάσεις, διὰ τῶν ὁποίων νομίζουν ὅτι καὶ αὐτοὶ ὀχυρώνουν τὴν θέσιν των, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποστομώνουν. Ταλανίζοντες τὸν κόσμον διὰ τὰς θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις, ἀρέσκονται νὰ ἐμφανίζουν ἑαυτοὺς ὡς τοὺς μόνους συγχρονισμένους πρὸς τὸν σημερινὸν πολιτισμὸν, πάντα δὲ θρησκευόντα θεωροῦντες μὲ εἰρωνεῖαν ἀφ' ὑψηλοῦ, τὸν οἰκτεῖρουν διὰ τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ὀπισθοδρομικότητά του. Εἰς σειρὰν ἄρθρων ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» θὰ παρακολουθήσωμεν τὰς δικαιολογίας καὶ τὰς ἐνστάσεις των.

Τί ὀμιλεῖτε—λέγουν—περὶ θρησκείας κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν; Ὁ κόσμος ἀνεπτύχθη καὶ προώδευσε καὶ ἀσχολεῖται περὶ πᾶν ἄλλο παρὰ περὶ τὴν θρησκείαν· ἡ θρησκεία ἐλησημονήθη, οὐδεὶς περὶ αὐτῆς πλέον γίνεταί λόγος, καὶ εἶνε, ἐπομένως, ἀναχρονισμός, τὸ νὰ μὲν τις ὀπίσω, ἐνῶ ἡ πρόοδος προχωρεῖ.

Ὁ τὰ τοιαῦτα ἰσχυριζόμενος ἤλθε χθὲς μὲν, φαίνεται, εἰς τὸν πλανήτην μας, ἢ, ἐπειδὴ ἔχασεν αὐτὸς τὸ πρὸς τὴν θρησκείαν ἐνδιαφέρον, νομίζει ὅτι τὸ ἐγὼ του εἶνε ὁλος ὁ κόσμος καὶ ὅ,τι αὐτὸς κάμνει τὸ κάμνουν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Διότι ἀρκεῖ μόνον νὰ τείνη τὸ οὖς εἰς τὰ πέριξ του, ἀρκεῖ νὰ ἀναγινώσκῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ βλέπῃ, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι πλανᾶται πλάνην μεγάλην. Διότι οἱ ἄνθρωποι εἰς ἕλον τὸν κόσμον, εἰς τὰ βιβλία, τὰ περιοδικὰ καὶ τὰς ἐφημερίδας, εἰς διαλέξεις, ἀνακοινώσεις, μαθήματα ἀπὸ ἐδρῶν καὶ βημάτων καὶ ἀμβώνων, καὶ σήμερον, ὅπως καὶ πρὶν καὶ ὅπως πάντοτε, ὀμιλοῦν καὶ γράφουν περὶ θρησκείας. Σωματεῖα ὑπάρχουν θρησκευτικὰ πανταχοῦ, εἰταρρεῖα θρησκευτικὰ μὲ λέσχας, συνέδρια θρησκευτικὰ σήμερον μάλιστα ἀλλεπάλληλα συγκροτοῦνται, εἰς αὐτὰς τὰς βουλὰς πολλάκις γίνεταί λόγος περὶ θρη-

σκείας, κόμματα ὑπάρχουν ὀργανωμένα διὰ τὰ συμφέροντα καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς θρησκείας, αὐταὶ αἱ διεθνεῖς σχέσεις πολλάκις θίγουν θρησκευτικὰ ζητήματα καὶ κανονίζονται ἐκ λόγων θρησκευτικῶν, τὸ ζήτημα δὲ τῆς θρησκείας μάλιστα σήμερον ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν δὲν εἶνε τὸ τελευταῖον, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τὸν διεθνή τοῦτον ὀργανισμόν.

Ἡ παλαιά,—ἀλλὰ καὶ ἡ χθεσινὴ ἀκόμη—, ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εἶναι ἡ μόνη ἱστορία, εἰς τὴν ὁποίαν ἔνα ἀπὸ τοὺς πρωτεύοντας ρόλους, ἂν μὴ τὸν πρῶτον, ἔπαιξεν ἡ θρησκεία. Ἡ θρησκεία εἶνε καὶ σήμερον ἐπίκαιρον θέμα, καὶ θὰ εἶνε τοιοῦτο καὶ πάντοτε, ἐφ' ὅσον τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα εἶνε ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Τί εἶναι τὸ καὶ σήμερον ἀπασχολοῦν πολλὰ κράτη ζήτημα τῆς κυριακῆς ἀργίας, εἰ μὴ ζήτημα ἀναπαύσεως, τὴν πηγὴν, τὴν ρίζαν καὶ τὴν ἀφετηρίαν του ἔχον εἰς τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἡγιασμένην τοῦ Κυρίου ἡμέραν; Τί εἶνε κατὰ βάθος τὰ ζητήματα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς ἀλληλεγγύης, τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ζητήματα τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως, τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ λόγου, αὐτὰ τὰ κοινωνικὰ ἢ κοινωνιστικὰ ζητήματα, τὰ περιστρεφόμενα περὶ τὴν ἰσότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν δικαιοσύνην, τί εἶνε, λέγομεν, ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἐπασχολοῦν τὴν σημερινὴν ἀνθρωπότητα, εἰ μὴ θρησκευτικῆς κυρίως προελεύσεως, ἐφ' ὅσον ὀρμῶνται ἀπὸ τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος τῆς ἀνυπολόγιστου ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς;

Ὁ δισχυρισμός, ὅτι πᾶς λόγος σήμερον περὶ θρησκείας καὶ, ἐπομένως, πᾶν δι' αὐτὴν ἐνδιαφέρον, μαρτυρεῖ ἀναχρονισμόν, ἀποδεικνύει ὅτι, ὅστις τὸν διατυπώνει, ἔχασε τὴν περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὀρθὴν ἔννοιαν, ἔκτὸς ἂν εἶνε ὑλιστής. Ἐν τούτοις δὲν ἀκούονται ἀπὸ μόνον τὸ στρατόπεδον τῶν ὑλιστῶν τοιαῦτα ἐνστάσεις καὶ δικαιολογίαι. Τοιαῦτα ἰσχυρίζονται καὶ ἄνθρωποι ἀνώτεροι ὑλιστικῶν ἀνοησιῶν. Οἱ τοιοῦτοι παραβλέπουν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μεταξὺ τῶν λοιπῶν πνευματικῶν του ἐκδηλώσεων ἔχει καὶ τὴν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, τοῦ ὁποῖ-

ου ἢ πραγματικότης εἶνε τόσον ἀναντίρρητος, ὅσον τοῦλάχιστον καὶ ἡ γνωστικὴ του ιδιότης, τὸ ἠθικὸν αἴσθημα καὶ τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ, μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε πεπρωτισμένος. Ὅσοι ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν πνευματικῶν τούτων ιδιοτήτων καὶ δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου ἀποπειρῶνται νὰ ἐξαιρέσουν τὸ θρησκευτικὸν του συναίσθημα, μεταβάλλουν τὸν πλήρη ἀνθρώπου εἰς ὃν ἀνάπτηρον πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς, διότι τὸν στεροῦν τὴν κυριωτέραν του δύναμιν καὶ τοῦ ἀφαιροῦν τὸ κυριώτατον γνώρισμά του. Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα εἶνε τάσις φυσικὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, καί, ἐπομένως, ὁ ἀνθρώπος οὐδέποτε θὰ παύσῃ νὰ θρησκευῆ καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν θρησκείαν. Ὅχι μόνον λοιπὸν δὲν εἶναι ἀναχρονισμὸς πᾶς λόγος καὶ πᾶν διαφέρον περὶ θρησκείας σήμερον, ἀλλὰ καί, λόγῳ τῆς σημερινῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς διαλύσεως πολλῶν πλανῶν καὶ δαισιδαιμονιῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον θέσεις, εἰς παλαιότερας ἐποχάς, τὸ σημερινὸν περὶ τῆς θρησκείας ἐνδιαφέρον καὶ πᾶς περὶ αὐτῆς λόγος ἐνέχει χαρακτηριστὴ ὑψηλότερον καὶ πνευματικώτερον, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ θεολογικὴ ἐπιστήμη ὄλονεν περισσότερον ἀνυψοῦται.

Ὅσοι θρησκευτικῶς ἀδιάφοροι νομίζουσι ἑαυτοὺς προωδευμένους, διότι ἀπαξιοῦν πλέον νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ θρησκευτικὸν γεγονός καὶ τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὴν μελέτην του, εἰρωνεύονται δὲ μὲ περισσὴν αὐταρέσκειαν ὑπεροπτικῶς δὲ καὶ ἐλευσεολογοῦν τοὺς ἄλλους ὡς μὴ συγχρονισμένους πρὸς τὸ ἄθρησκον τάχα περιβάλλον τῆς σήμερον, πλανῶνται πλάνην δεινήν. Ὁμοιάζουσι πρὸς ἰχθῦν ἀρνούμενον ὅτι ὑπάρχει ὕδωρ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις ζῆ καὶ κινεῖται. Ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξίν τῆς θρησκείας, αὐτοὶ ζῶντες ἐν περιβάλλοντι θρησκευτικῷ καὶ θρησκείας ἀτμόσφαιραν διαρκῶς ἀναπνέοντες. Διότι ἡ θρησκεία εἶνε πάντοτε ἡ σπουδαιότερα καὶ οὐσιαστικώτερα ἐπικαιρότης, ὁ ἀφανὴς πολλακίς καὶ ἀνεπαίσθητος, ἀλλὰ κύριος καὶ οὐσιώδης μοχλὸς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

ΑΙ ΙΕΡΑΙ ΜΟΝΑΙ ΤΩΝ ΜΕΤΕΩΡΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Δεκεμβρίου 1924

Πρὸς

τὸν Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐπιστήσω τὴν Ὑμετέραν προσοχὴν ἐπὶ σημείου τινὸς τοῦ ἐν ἰσχυρῷ ἀγροτικῷ νόμου, ὅπερ, ἀνεξαρτήτως τῶν γενικωτέρων τοῦ νόμου τούτου συνεπειῶν διὰ τὰ οικονομικὰ τοῦ κλήρου ἐν γένει, πλήττει ἰδιαιτέρως τὰς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν μου Ἱερὰς Μονὰς τῶν Μετεώρων καὶ ἀπειλεῖ αὐτὴν τὴν διάλυσιν αὐτῶν. Ἀκριβῶς δέ, διότι πρόκειται περὶ τῶν Μονῶν τούτων, ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι εἶναι ἐνδεδειγμένη ἰδιαιτέρα τις πρόνοια, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἢ ἡ γενικωτέρα ῥύθμισις τοῦ ζητήματος τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ μοναστηριακῶν περιουσιῶν.

Αἱ Ἱερὰι Μοναὶ τῶν Μετεώρων, ὡς τυγχάνει Ὑμῖν γνωστὸν, ἰδρυθεῖσαι ἤδη κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα, τόσον ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὅσον ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῶν εἰς χειρόγραφα θησαυρῶν αὐτῶν, δὲν εἶναι κοινὰ μοναστήρια, δυνάμενα νὰ ἐπηρεασθῶσιν ἀπὸ ὑπεράγαν ὀξυσοπαστικῶν περὶ τούτων ἀντιλήψεων, ἀλλ' ἀποτελοῦσιν ἱερώτατα ἱστορικὰ καὶ ἐθνικὰ κειμήλια, τὰ ὁποῖα ἐπισκέπτονται, πλὴν τῶν ἐκ θρησκευτικῆς εὐλαβείας προσερχομένων ἐκεῖ ἀθρόων προσκυνητῶν, ὧν θὰ ἐπλήττετο καιρῶς τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα, ἂν ποτε ἐξέλειπον, ἀλλὰ κατὰ κανόνα καὶ πάντες οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν Ἑλλάδα ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι ξένοι.

Ἡ δὲ ἐμφάνισις τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῶν Μετεώρων ἐνώπιον τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὰς πολυαριθμῶν ἄλλοδαπῶν, πλὴν τῆς καθαρῶς θρησκευτικῆς ἀπόψεως, παρέχει εἰς αὐτοὺς τὴν εἰκόνα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐκπολιτιστικῆς δυνάμεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἅμα ἀποτελεῖ καὶ πηγὴν ἐθνικοῦ πλούτου, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιβάλληται πᾶσα περὶ αὐτῶν μέριμνα καὶ ἐπιτακτικὴ νὰ καθίσταται ἡ θεραπεία τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν.

Αἱ ἀνάγκαι δὲ τῶν Ἱερῶν τούτων Μονῶν συνίστανται κυρίως: 1) εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ προνοίᾳ καὶ ἐνεργείᾳ ἡμῶν ἀρξαμένου μνημειώδους ἔργου τῆς κατασκευῆς λαξευτῶν ὁδῶν ἐπὶ τῶν βράχων τῶν Μονῶν τῶν Μετεώρων, ἐπιτροπουσῶν, ἀντὶ τῶν ἐπικινδύνων διὰ κλιμάκων ἢ διὰ δικτύων ἀναβάσεων, ἀκαλύτως νὰ ἐπισκέπτηται πᾶς τις πάσας τὰς Ἱερὰς ταύτας Μονὰς· 2) εἰς τὴν κατασκευὴν ξενῶνος

ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἱστορικῇ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τοῦ Μετεώρου διὰ τοὺς πολυαρίθμους ἐπισκέπτας αὐτῆς καὶ καθόλου εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν οἰκοδομῶν τῶν Μονῶν καὶ εἰς τὴν ἀξιοπρεπῆ διατήρησιν αὐτῶν, καὶ β) εἰς τὴν κατασκευὴν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τοῦ Μετεώρου αἰθούσης διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν πολυτίμων χειρογράφων τῶν τεσσάρων διατηρουμένων Ἱερῶν Μονῶν τῶν Μετεώρων, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἢ ταξινόμησις καὶ καταγραφή αὐτῶν καὶ ἢ δι' εἰδικοῦ ἐπιμελητοῦ φύλαξις καὶ διατήρησις αὐτῶν.

Ἄντι ὅμως τούτου, αἱ Μοναὶ αὐταί, διὰ τοῦ τελευταίου ἀγροτικοῦ νόμου, *ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀπολύτως ἀνάγκης ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν* κατεδικάσθησαν εἰς ἐρείπωσιν. Διότι, πλὴν τῶν καλλιεργημένων γαιῶν αὐτῶν, διὰ τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἐπὶ τέλους γενικωτέρα κοινωνικὴ ἀνάγκη, ὥστε νὰ θυσιασθῶσιν ἀκόμη καὶ τὰ ἱστορικὰ τῶν Μονῶν τούτων δικαίωματα, τὸ ἄρθρον 2 στοιχ. α' τοῦ τελευταίου ἀπὸ 3 Ὀκτωβρίου 1924 Διατάγματος περὶ κωδικοποιήσεως τῶν ἀγροτικῶν νόμων, παραπέμπον μόνον, ἐν σχέσει πρὸς τὰς Μονάς, εἰς τὸ ἄρθρον 9 ἐδ. 1 αὐτοῦ, ὑποβάλλει εἰς ὀλοκληρωτικὴν ἀπαλλοτριώσιν πάντα τὰ ἀγροτικὰ κτήματα τῶν Μονῶν, «ἀνεξαρτήτως ἐκτάσεως, εἴδους γεωργικῆς καλλιεργείας καὶ καλλιεργητικῆς σχέσεως», ἔξαιρων αὐτῆς μόνον τὰς διὰ τὴν κτηνοτροφίαν χρησιμοποιουμένας ἀνεπιδέκτους οἰασθήποτε καλλιεργείας ἐκτάσεις, *οὐχ ὅμως καὶ τὰ δάση*, περὶ ὧν προβλέπει τὸ ἄρθρον 9 ἐδ. 2 τοῦ Διατάγματος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ Μοναί, στερηθεῖσαι τῶν ἄλλων ἀγροτικῶν κτημάτων αὐτῶν, στεροῦνται καὶ τῶν δασῶν των, ἐνῶ φυσικὰ ταῦτα δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς καλλιέργειαν παρὰ ἀκτημόνων καλλιεργητῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτῶν πᾶν ἔσοδον ἐκ τῆς τέως μεγάλης ἀκινήτου περιουσίας των.

Δὲν δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι τοιαύτη ἦτο τοῦ νόμου ἡ πρόθεσις καὶ μᾶλλον εἰς παραδρομὴν θέλομεν ν' ἀποδώσωμεν τὸ ὅτι τὸ ἄρθρον 2 στοιχ. α' τοῦ Διατάγματος δὲν παραπέμπει εἰς τὸ ἄρθρον 9 ἐδ. 1 καὶ 2, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ πρῶτον. Διότι οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ ἀποξενωθῶσι πάσης ἰδιοκτησίας Μοναὶ τοιαύτης θρησκευτικῆς, ἱστορικῆς, ἐθνικῆς, ἀλλὰ καὶ πλουτοπαραγωγικῆς ἀκόμη σημασίας, ἀνευ ἀνάγκης ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν.

Φέρων τὰ ἀνωτέρω εἰς γνῶσιν Ὑμῶν, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι κατὰ τὴν μελετωμένην τροποποίησιν τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου θέλετε, εὐαρεστούμενοι, μεριμνήση,

ὅπως ἐπανορθωθῇ τὸ ἐκ προφανοῦς ἀβλεψίας ἄτοπον ἐκείνο, ἐξαιρουμένων τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν δασῶν τῶν Μονῶν, δοθέντος, ἄλλως, ὅτι τὸ ἄρθρον 9 ἐδ. 2 μεριμνᾷ περὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν πρὸς ἐξύλευσιν δι' οἰκιακὴν χρῆσιν ἀναγκῶν τῶν ἀποκαθισταμένων κληρῶν, μετὰ δὲ τοῦτο ἀνακληθῶσι τὰ περὶ ἀπαλλοτριώσεως τῶν μοναστηριακῶν δασῶν ἐκδοθέντα Διατάγματα, δοθῶσι δ' ἅμα αἱ δέουσαι διαταγαὶ νὰ παύσῃ ἐν τῷ μεταξὺ πᾶσα κήρυξις ὡς ἀπαλλοτριωτέου δάσους, ἀνήκοντος εἰς τινὰ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῶν Μετεώρων. Τέλος ὑποβάλλω τὴν θερμὴν παράκλησιν, ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ δεόντα, ἵνα, ἀνεξαρτήτως τῶν ληφθησομένων νομοθετικῶν μέτρων, δοθῶσι καὶ διοικητικῶς πρὸς τὰς ἐπιτροπὰς ἀπαλλοτριώσεων ὁδηγίαι περὶ ὅσον τὸ δυνατόν συντηρικωτέρας ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἐπὶ κτημάτων, ἀνηκόντων εἰς τὰς ἐν λόγῳ Ἱερὰς Μονάς, ἐξαιρουμένου τοῦ ἰδιαίτερου ὑπέρ τῶν Μονῶν τούτων διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους ἐνδιαφέροντος τόσον τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος ὅσον καὶ τῆς Πολιτείας αὐτῆς.

† Ο ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» γραφέντων περὶ τινῶν κληρικῶν περιφερομένων ἐν καταστάσει προκαλούσῃ τὴν ἀπαστροφὴν τοῦ κοινοῦ καὶ ἐκ τοῦ συμφυρμού αὐτῶν εἰς κοσμικὰ ἀσχολήματα κηλιδούντων τοῦ ὅλου Κλήρου τὸ γόητρον, ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐπιστολαὶ ἱερέων ἀποδιδόντων τὴν τοιαύτην ἐμφάνισιν τῶν κληρικῶν εἰς τὴν πενίαν των. Ἀλλὰ τὰ γραφέντα οὐδεμίαν εἶχον σχέσιν πρὸς τοὺς μαστιζομένους ὑπὸ τῆς πενίας καλοὺς κληρικούς, οἷτινες δὲν εἶνε βεβαίως ὄνειδισμοῦ ἄξιοι διὰ τὴν ἀνέχειάν των. Πρόκειται περὶ τῶν ρακενδύτων καὶ ἀκαθάρτων ἐκείνων ἀναξίων κληρικῶν ἢ ρασοφόρων ἐν γένει, οἷτινες, καὶ τὸ ἀξίωμα των λησμονοῦντες καὶ τὴν κοινωνικὴν ὑπόληψιν ἀψηφούντες, διὰ τῆς διαγωγῆς των συντελοῦσιν εἰς τὴν πλήθυνσιν τῆς ἀσεβείας καὶ τὴν ἐπίτασιν τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ λαμβάνει κατ' αὐτῶν διάφορα μέτρα, τινὰς δὲ καὶ ἀπελαύνει διὰ τῆς Ἀστυνομίας, ἀλλὰ πρέπει νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πάντες οἱ κηδόμενοι αὐτῆς.

§§ Ὅσα ἀθλία σκοπίμως μεγαλοποιῶν σταχυολογεῖ μετὰ ζήλου ὁ εἰς ἐμπαθῆ ἐφημερίδα μεταβληθεὶς «Πάνταυος» τῆς Ἀλεξανδρείας, μετὰ καταπλήξεως βλέπομεν ἐπισημοποιούμενα διὰ χειρὸς τῶν Μακαρι-

ωτάτων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων ἐν ἐπισημοτάτῃ αὐτῶν ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ γράφουσιν οἱ Μακαρ. Πατριάρχαι πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τάδε τὰ παρ' ἡμῶν ἀνήκουστα καὶ παράδοξα: «Καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ πανταχοῦ τοσαύτη ἀκμάζει ἢ κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀντίδρασις, ὥστε διὰ στρατιωτικῆς μὲν βίας ἀποκλείεται πολλαχοῦ τοῖς εὐσεβέσι ἢ εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς εἴσοδος, ἀπαγορευομένης αὐτοῖς τῆς τελέσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, καὶ ἱεροὶ ναοὶ ἀργοῦσι καὶ ἱερῶν ομάδες στέλλονται ἐπὶ δίκας καὶ δικαστήρια.»! Πόθεν ἐσεχώρησε τοιαύτη ὅλως ἀνυπόστατος πληροφωρία εἰς ἐπισημοτάτον γράμμα δύο Πατριαρχῶν καὶ πῶς ἀβασανιστως προβάλλονται ἀνύπαρκτα πράγματα ὡς ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς παρ' ἡμῶν διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου, εἶναι ἀκατανόητον. Ὅπουδῆποτε τῆς Ἑλλάδος ἀναγνωσθῆ ἢ ἀνωτέρω πατριαρχικῆ περικοπῆ, ὁ μὲν ἀσκανδαλίστως δεχθεὶς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταβολὴν λαὸς θὰ θαυμάσῃ ὅτι διὰ τοιούτων ἐπιχειρημάτων προσπαθεῖ νὰ συγκρατηθῆ ἢ κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀντίδρασις· οἱ δὲ ὀλίγιστοι ἐκεῖνοι, οἷτινες εἴτε ἐξ ἀπλότητος εἴτε ἐξ ὑστεροβούλου δυστροφίας μέχρι σήμερον ἐδυσχέρανον ἑαυτούς, ἀπὸ τοῦ νῦν, μανθάνοντες πῶς διαστρεβλοῦνται τὰ πράγματα διὰ νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τόσον ἀργιλλίνων ποδῶν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, θὰ ἀσπασθῶσι καὶ οὗτοι τὸ νέον, ἂν εἶναι εἰλικρινεῖς. Τοιαῦτα θὰ εἶνε τὰ ἐφόδια, δι' ἃν θὰ παρασκευασθῆ ἢ μέλλουσα Οἰκουμένη Σύνδοδος;

§§ Μετ' εὐλόγου ἀνάκουφίσεως ἀνέγνωμεν, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν σχέδιον νόμου περὶ κινήματογράφων, δι' οὗ λαμβάνονται μέτρα οὐχὶ μόνον περὶ τῆς ζωῆς τῶν θαμῶνων των, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἠθικῆς ὑγείας τῆς παιδικῆς, πρὸ παντός, ἡλικίας, ἥτις κατὰ χιλιάδας πληροὶ τὰ ἐδώλια τῶν κινήματογραφικῶν αἰθουσῶν. Δυστυχῶς ἡ κερδοθηρία τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς, ἐπωφελουμένη τοῦ «κύματος τῆς ἀνηθιότητος», τὸ ὅποιον κατακλύζει καὶ τὴν παρ' ἡμῶν κοινῶν ἀπὸ τινος, κατορθώνει μέχρι τοῦ νῦν νὰ καταστρατηγῆ καὶ τὰς περὶ τῆς δημοσίας αἰδούς ἀντιλήψεις καὶ αὐτοὺς τοὺς νόμους τοῦ κράτους, κρυπτομένη ὀπισθεν τῆς ἀσπίδος τῆς αἰσθητικῆς, οὕτω δὲ ἔργα προφανῶς ἀνήθικα, ὡς, φέρ' εἰπεῖν, μία πολυκροτος ταινία ἀναπαραστήσασα ταύτην τὴν ἐβδομάδα τὸ περιεχόμενον αἰσχροτάτου μυθιστορήματος, ἀποκηρυχθέντος κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τῆς χώρας τῆς πρωτοτύπου του γλώ-

σης, κατατάσσονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν προϊόντων τῆς τέχνης! Ἄλλ' ἐὰν πρόκηται ξένος τις νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι καλολογικῶν αἰσθήματος ἀπὸ τὰ τοιαῦτα τῶν κινήματογράφων ἔργα καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα τῆς δῆθεν λογοτεχνίας φυλλάδια, τὰ ὅποια προβάλλονται ἀνηρημένα ἀπὸ τῶν περιπτέρων, θὰ νομίση,—καὶ δικαίως,—ὅτι ἡ χώρα μας κατοικεῖται ἀπὸ ὄντα, τὰ ὅποια ἀνέκουν εἰς τὸν ἐν Ἰάββα εὐρεθέντα περίφημον ἐκεῖνον «μεσάζοντα» τύπον!

§§ Καὶ εἶναι ὄντως ἄξιον τοῦ αὐστηροτέρου στιγματισμοῦ καὶ εἰς μελαγχολικωτάτας ἄγει σκέψεις ὅ,τι συνέβη κατὰ τὴν ἄνω μνημονευομένην ἀνήθικον παράστασιν. Ὁ μαθητικὸς κόσμος ἔφθασεν ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ κινήματοθεάτρου, παρὰ τοὺς μείρακας δὲ ἡμιλλῶντο εἰς ζῆλον καὶ κοράσια ἄπειρα. Ἀλλὰ δὲν ὑστέρησαν καὶ οἱ ἐνήλικες, πολλοὶ δὲ γονεῖς καὶ πρὸ πάντων κυρίαί, ἔσπευσαν νὰ ἐξασφαλίσωσι θέσεις. Καὶ ἡμεῖς, πρὸ τοῦ ἀποτροπαίου θεάματος τῶν νέων εὐρεθέντες, ἀφελῶς ἐνομίσαμεν κατ' ἀρχάς, ὅτι εἶνε ἀδέσποτοι!

§§ Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ λόγος περὶ τῆς νέας γενεᾶς, ἐξ ἀφορμῆς σχολιαζομένης ἐν ταῖς ἔφημερίαι ἀνευλαβείας τῶν νέων πρὸς τοὺς γέροντας, εἰς τὸ πολὺ τῶν ὁποίων γῆρας πρὸ δεκαετίας μόλις ἐπλήρωνε τὸν ἐπιβεβλημένον τοῦ σεβασμοῦ φόρον ἢ τότε νεότης. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρωσι τὴν πρὸς τοὺς πρεσβύτας εὐλάβειαν οἱ μήτε τοῦ πατρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ἐφ' ἑαυτῶν ἀναγνωρίζοντες;

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συμφώνως τῇ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Μ. Πρόεδρος διεβίβασε πρὸς τοὺς Καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τὸ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καταρτισθὲν πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς συγκληθησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρὸς μελέτην.

— Ὁ Μακ. Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διεβίβασε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὸ ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ δημοσιευόμενον ἔγγραφον περὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῶν Μετεώρων.

— Διὰ Διατάγματος τῆς 5ης Δ)βρίου ἐ. ἔ. διωρίσθησαν παρὰ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Μεσολογγίου ὡς Διευθυντῆς μὲν αὐτῆς ὁ Ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Χατζῆ Ἀνέστης, ὡς δευτεροβάθμιος δὲ καθηγητῆς τῶν φιλολογικῶν μαθημάτων ὁ κ. Ἀντώνιος Λεονάρδος.

— Δι' ὑπουργικῆς πράξεως ὑπ' ἀριθ. 55595 τῆς 27 Ν)βρίου ἐ. ἔ. διωρίσθη οἰκονόμος τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Κερκύρας ὁ αἰδ. ἱερεὺς κ. Πιέτρος Οἰκονόμος.

— Το Συμβούλιον τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς ἀπέστειλε θερμὸν εὐχαριστήριον ἐγγράφον πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπον διὰ πολύτιμον πρὸς τὴν ἐκθρέψασαν αὐτὸν Σχολὴν θωρακῶν, ἀποτελουμένην ἐξ Ἁγίου Ποτηρίου μετὰ Δίσκου, ἀστερίσκου, δοχείου ζέου, ἐτέρου δισκαρίου, λόγχης καὶ λαβίδος, ἀπάντων ἐκ καθαροῦ ἀργύρου καὶ ἐπικεχρυσωμένων, ἔτι δὲ καὶ ἐξ ἀναλόγων τριῶν καλυμμάτων, καὶ ἐξ ἐνὸς θυμιατηρίου ἀργυροῦ.

— Διὰ Διατάγματος τῆς 3 Δ)βρίου ἐ. ἔ., διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ἐν Λαμῖα Ἱερατικῆς Σχολῆς ὁ ἀρχιμ. Ἄνθιμος Σίτσος, προχειρισθεὶς εἰς Πρεσβύτερον καὶ ἀρχιμανδρίτην τῆ 4 μεσοῦντος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος ἀρχιμ. Χρυσστόμου Δημητρίου.

— Διὰ Διατάγματος τῆς 27 Ν)βρίου ἐ. ἔ. ἐπικυροῦται ἡ ἀπόφασις τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπείας Ρεθύμνης περὶ ἐκποιήσεως τῆς κτημάτων Ἱ. Μονῆς Μυριοκεφάλων, πρὸς ἀνέγερσιν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος αὐτῶν 3 δωματίων ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ διὰ στέγασιν τῶν προσερχομένων προσκυνητῶν.

— Χθὲς Παρασκευῇ, 12ην τρ. μηνός, ἐτελέσθη μετ' ἐξαιρετικῆς μεγαλοπρεπείας ἐν Πειραιεὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, πολιούχου τοῦ Πειραιῶς. Ἱερεῖς, ἀπὸ εἰκοσαετίας ὑπηρετοῦντες ἐν Πειραιεὶ, δὲν ἐνθυμοῦνται τοιοῦτον συναγεμὸν εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, ὅπερ κατὰ κύματα ἀτσελεύτητα κατέκλυσε τὸν ναὸν ἀπὸ τῆς παραμονῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς χθὲς. Πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἐκκλησιάσματος, ἐτελέσθησαν τρεῖς θεῖαι Λειτουργίαι, ὧν ἡ πρώτη κατὰ τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας, ὁμιλήσαντος πρὸς τὸ ἀγρυπνήσαν πλῆθος τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν, ἡ δευτέρα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ ἡ τρίτη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, διδάξαντος τὸν λαὸν ἐν τέλει αὐτῆς. Τῆς ἱερᾶς λιτανείας καὶ περιφορᾶς τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ ἱερῶν λειψάνων ἀνὰ τὴν πόλιν προέστησαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ δύο Σεβ. Μητροπολίται, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Πειραιῶς. Ἐκατοντάδες χιλιάδων κόσμου παρηκολούθησαν εὐλαβῶς τὴν ἱερὰν πομπὴν μετὰ τῶν ἐπισήμων Ἀρχῶν, ἅπειρα δὲ πλῆθη πανηγυρίζοντα κατεπλημύρουν τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, δι' ὧν διήλθεν ἡ λιτανεία, ἥτις ἐκκινήσασα ἐκ τοῦ ναοῦ περὶ ὥραν 2 1)2 ἐπανεκάμψεν εἰς αὐτὸν περὶ ὥραν 4 μ. μ. ὅτε ἐτελέσθη ὁ ἐσπερινός. Ὁμιλήσας δὲ πάλιν κατ' αὐτὸν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρὸς τὰς πληρούσας τὸν ναὸν ὀγκώδεις μάζας τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, μετὰ κατανύξεως, βαθύτατα συγκινοῦσας, πανηγυρίσαντος τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος.

— Σήμερον ἐπισκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Ἄγγελος ὀργανωνῆς τῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ Ναύαρχος

Οὔεμκ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρεκάλεσε τὸν Ναύαρχον, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅπως ἐν τῇ διοργανώσει τοῦ Ναυτικοῦ τονισθῇ καὶ ἡ τακτικὴ ἐκπλήρωσις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ναυτῶν.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ κ. Κ. Μέκιος ὠμίλησε περὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Μιχαὴλ Ἀκομινάτου.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατὰ παράκλησιν τοῦ Συλλόγου τῶν Αἰγυπτιωτῶν φοιτητῶν, τελοῦντος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν Ἑλληνικῶν Σχολῶν Ἀλεξανδρείας κ. Παλαιολόγος Γεωργίου ὠμίλησε περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ γενικῶς ἐν Αἰγύπτῳ. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου παρουσίασαν τοῦ διαπρεποῦς ὁμιλητοῦ, οὗτος ἐξεκόνισε ζωηρότατα τὴν σύγχρονον ἑλληνικὴν ἐκπαιδευτικὴν κίνησιν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν αὐτῆς, ἰδίᾳ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Κοινοτήτι Ἀλεξανδρείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἀπεστάλη, ταχυδρομικῶς τὸ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐγκριθένδιόγραμμά τῶν ἐργασίων τῆς μελλούσης Οἴκ. Συνόδου. Διατρεῖται εἰς δύο μέρη ἐν μὲν τῷ πρώτῳ (Γενικῷ) ὀρίζει ἀναθεώρησιν ἀφ' ἐνὸς τοῦ ὅλου Κανονικοῦ Δικαίου καὶ προσαρμογὴν πρὸς τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσπάθειαν ἀφ' ἐτέρου ἐκ παντὸς τρόπου πρὸς ἐπικαινωσίαν καὶ ἔνωσιν ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ μετ' ὅλων τῶν Χριστιαν. Ἐκκλησιῶν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ (Μερικῷ) περιέχει ζητήματα δογματικά, διοικητικά, Θείας λατρείας, ἡμερολογιακὰ κλπ.

— Κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Κ)πόλεως εἰδήσεις, ἡ Ἱ. Σύνοδος κατήρτισεν ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καισαρείας, Νεοκαισαρείας καὶ Ῥοδοπόλεως ἵνα προβῇ εἰς ἐρεύνας περὶ τῆς υπάρξεως ἢ μὴ διαθήκης τοῦ αἰοιδίμου Πατριάρχου Γρηγορίου Ζ' ὡς καὶ περὶ τῆς διαδόσεως ὅτι ἐξηφανίσθη μαζιλαροθήκη περιέχουσα μέρος τῆς περιουσίας Αὐτοῦ καὶ ἰδιόγραφος ἐπιστολὴ Αὐτοῦ, ἐν ᾗ καθορίζετο ὁ τρόπος τῆς διαθέσεως τῆς περιουσίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀπέλυσε, ἐξ Ἱεροσολύμων μετὰ τὴν ἐκ Ρουμανίας ἐπάνοδον αὐτοῦ ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ἐκίνη Ἑλληνας, ζητῶν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Δαμασκού, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Γρηγόριος ἀποστέργει τὴν συγκρότησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι δὲν δύναται

νά συμμετάσχη αὐτῆς ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, σπαρασσομένη ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν διαιρέσεων καὶ καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ Μπολσεβικισμού. Ἐνεκα τῆς γνώμης αὐτοῦ ταύτης ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας δὲν ὑπέγραψε τὸ πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως κοινὸν γράμμα τῶν δύο ἐτέρων Πατριαρχῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κύπρου, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου αὐτῆς διὰ τὴν 1ην Δεβρίου ἐ. ἔ. Τὰς συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου ἔ" ἀπησχόλουν, πλὴν τῶν εἰδικῶς ἐνδιαφερόντων τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου, καὶ τὰ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος ζητήματα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Οἱ ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας συνελθόντες πρό τινας Ρῶσοι Ἀρχιερεῖς ἀπεφάνθησαν ὅτι καλὸν εἶναι νὰ μὴ συγκροτηθῇ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἔνεκα τῆς δυσχερείας τῆς ἐπισήμου συμμετοχῆς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἐὰν συγκροτηθῇ θὰ προσέλθωσι πρὸς αὐτήν. Κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἀναγραφόμενας εἰδήσεις ἐκ Δαμασκού, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἀμφισβητεῖ εἰ τοὺς Ρώσους τούτους Ἀρχιερεῖς τὸ δικαίωμα νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν Σύνοδον ὡς ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

— Ἐκ τῆς «Καθολικῆς ἐπιθεωρήσεως» περιλαμβάνομε τὰ ἀκόλουθα λίαν ἐνδιαφέροντα περὶ τῆς νῦν Ρωσ. ἐκκλησίας: «Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ σχολαὶ διὰ Διατάγματος τῆς 20' Ιουνίου 1917 ὑπήχθησαν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

— Ἡ Ρωσ. Κυβέρνησις διὰ Διατάγματος τῆς 18ης Δεβρίου 1917 διεκήρυξεν ὅτι «ἡ ρωσικὴ διαμαρτυρία ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ ἐξῆς μόνον τὸν πολιτικὸν γάμον· ὁ θρησκευτικὸς γάμος εἶναι ὑπόθεσις ἰδιωτικῆ ἄνευ νομικῆς ἀξίας. Πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις διαζυγίου ὑπάγονται εἰς τὴν πολιτικὴν δικαιοδοσίαν. Πάντα τὰ ἐπίσημα βιβλία γεννήσεων, γάμων θανάτων θὰ τηρῶνται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἐπιτετραμμένων.

— Ἐν Διατάγματι τῆς 16ης 7βρίου 1918 περὶ γάμου, προστίθεται ἡ παρατήρησις ὅτι οἱ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ προηγουμένου Διατάγματος συναφθέντες θρησκευτικοὶ γάμοι ἀναγνωρίζονται ὡς ἔγκυροι. Πρὸς τούτοις τίθενται καὶ νέαις διατάξεις καθὼς καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ θρησκευμένου, ὡς καὶ ἡ μοναστικὴ κατάστασις ἢ ἡ χειροτονία τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ διακόνου δὲν ἀναγνωρίζονται ὡς κωλύματα γάμου καὶ αἱ περιπτώσεις διαζυγίου ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῶν ἀναγνωρισθέντων θρησκευτικῶν γάμων ὡς προκειμένου περὶ τῶν καθαρῶς πολιτικῶν.

— Διὰ Νόμου τῆς 5ης Αὐγούστου 1917 ἰδρύθη Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπήχθησαν αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ τὰ λοιπὰ ἐν Ρωσίᾳ

θρησκευτάματα ὑποθέσεις. Ὁ ὑπουργὸς τῶν θρησκευμάτων ἀντεκατέστησε τὸν εἰσηγητὴν τῆς Ἱ. Συνόδου.

— Ὁ πρῶτος διορισθεὶς ὑπουργὸς τῶν θρησκευμάτων, πρῶτην εἰσηγητὴς τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Α. Καρτασῶφ ἄμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του ἐδήλωσε πρὸς τὸ ἀρχόμενον τότε (15 Αὐγούστου 1917) τῶν ἐργασιῶν του ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον τῆς Μόσχας σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς ἀξιοσημεῖωτα: «Ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις δοκιμάζει εἰλικρινῆ ὑπερῆφάνειαν βλέπουσα τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην ἐμφάνισιν γενομένην ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς... Θεωρεῖ τὸ ἐθνικὸν ρωσικὸν συνέδριον ὡς τὸ ὄργανον, τὸ ἐξουσιοδοτημένον διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν νομοθεσίαν, τὸ ὅποιον ἀπολαύει τοῦ ὑψηλοῦ δικαιώματος νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν κρίσιν τῆς Κυβερνήσεως νομοσχέδια περὶ τῆς νέας μορφῆς τῶν ἐκκλησιαστικοκυβερνητικῶν ἰδρυμάτων καὶ περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους... Ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις ἔχει συνείδησιν τοῦ ὅτι ἐξακολουθεῖ εὐρισκόμενη εἰς στενὴν σχέσιν πρὸς τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ συμφέροντα τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, καταργήσασα δὲ τὴν θέσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας ἔπραξε τοῦτο διότι ἐπεθύμει, κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Συνεδρίου, νὰ συμβολίσῃ διὰ τῆς καταργήσεως ταύτης τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὅποιαν ἐγγυᾶται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν... Ἐν ἀναμονῇ τῶν ὑποδείξεων τοῦ Συνεδρίου καὶ πρὸς πρόληψιν πάσης ἀταξίας εἰς ἄραρον καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους, ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις ἀπέδελχθη α') νὰ ἀρεθῇ εἰς τὸ Παρρωσικὸν Συνέδριον τῆς Μόσχας τῆς 15ης Αὐγούστου ἢ κατὰ τρωσις καὶ ὑποβολὴ εἰς τὴν Πρ. Κυβέρνησιν σχεδίου νόμου περὶ τοῦ νέου αὐτονομίου πολιτεύματος τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ β') ν' ἀφειῶσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῶν ἠνωμένων ὀργάνων πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς ἐπικυρώσεως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ νέου ἀνωτάτου ὀργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας».

— Κατὰ πληροφορίας τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἐποχῆς», αἱ διάφοροι μερίδες, εἰς ἃς εἶχε διαιρεθῇ ἡ Ῥωσικὴ Ἐκκλησία (Ζῶσα Ἐκκλησία, Ἐκκλησία τῶν ἐργατῶν κτλ.) ἠνώθησαν καὶ πάλιν εἰς μίαν Σύνοδον γενικὴν, ἣτις ἐργάζεται μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς ἀφωπνίσεως τοῦ ἔθνους. Οἱ ἰθύνοντες τὰ ἐκκλησιαστικὰ τῆς Ῥωσίας σημερον, κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας, ἔχουσι ἀντιληφθῆ ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀπαιτοῦνται: 1) Νὰ καταλίπη ἡ Ἐκκλησία τὴν μέχρι σήμερον τηρηθεῖσαν ἔναντι τοῦ ρωσικοῦ κράτους ἀρνητικὴν στάσιν, καὶ 2) Νὰ ἔλθῃ εἰς στενὴν ἐπαφὴν πρὸς τὸν προτεσταντικὸν τῆς Δύσεως. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο σημεῖον ἔδωκεν ἤδη ἀφορμὴν ὁ Μεθοδισμὸς, ὅστις ἔσπευσε εἰς βοήθειαν τῶν δεινοπαθούντων χριστιανῶν τῆς Ῥωσίας. Περὶ τοῦ σκοποῦ δὲ τῆς μεθο-

διστικῆς ταύτης ἐνεργείας ὁ ἐπίσκοπος Δ. Nuelsen ἐδήλωσε ἐπιμονὴν τοῦ ἄλλοτε Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας κ. Λουὶς Τζωρτζ. Οἱ «μοδερνισταί», ὡς γνωστόν, ἀποτελοῦσιν ἰδίαν ἐλευθεριάζουσαν σχολὴν ἐρμηνείας τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὃ δὲ Dr Henson ἐν συγγράμματι αὐτοῦ εἶχεν ἀναπτύξει τὴν γνώμην ὅτι τὰ θαύματα τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ἀνηκοοῦσιν περισσότερο εἰς τὴν ποίησιν, ἢ εἰς τὴν ἱστορίαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰρηναίου Γεώργιου, ἱερομονάχου: Ἡ τῶν Λουθηρανῶν ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ μεταρρυθμίσεως. Ἱστορικὴ μελέτη. Ἐναίσιμος ἐπὶ διδασκαλίᾳ διατριβῆ ἐπιδοθεῖσα τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀθηνῆνσι Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις, τύποις «Φοῖνικος» 1924.

Παν. Ν. Τρεμπέλα, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὡς ἱεροκήρυξ. Διάλεξις. Ἐν Ἀθήναις 1924.

Τοῦ αὐτοῦ, Πρόχειρα ὑποδείγματα Ἐκκλησιαστικῆς Ρητορικῆς, Ἐν Ἀθήναις 1924. — Τὸ βιβλίον τοῦτο συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα ἀσχολούμενον περὶ τὸ ἱερὸν κήρυγμα, διότι παρέχει σαφεῖς ὁδηγίας μεθ' ὑποδειγμάτων περὶ τοῦ πῶς κατασκευάζονται τὰ δύο κύρια εἶδη τοῦ κηρύγματος, ἦτοι ὁ λόγος καὶ ἡ ὁμιλία (κατωτέρα καὶ ἀνωτέρα), ἐν τρίτῳ δὲ κεφαλαίῳ ἐκθέτει τοὺς κανόνας τῆς «λέξεως», δηλαδὴ τῆς ἀπὸ μνήμης ἀπαγγελίας.

Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Δημητρίου, Δρος Θ. καὶ Φ., τῶς ἐφημερίου τῆς ἐν Μονάχῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, Μελέτη περὶ τοῦ Χαρτοφύλακος τῆς ἐν Κων)πόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἀθῆναι, Τύποις «Φοῖνικος» 1924. — Εἶνε ἡ πρώτη εἰδικὴ περὶ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Χαρτοφύλακος μελέτη ἔξαντλοῦσα τὰ κατ' αὐτὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πηγῶν καὶ τῆς σχετικῆς φιλολογίας.

Κωνσταντίνου Μ. Πάλλη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Περὶ τῶν ἀξιωμάτων τῆς Β' καὶ Γ' πεντάδος κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ τῆς Ἐπ. ἐπετηρίδων τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ταρουσοπούλου 1924.

Τοῦ αὐτοῦ, Περὶ τῆς τῶν μοναστηριακῶν συμβουλίων καταστάσεως κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου. Τύποις Ταρουσοπούλου 1922.

Τοῦ αὐτοῦ, Περὶ τοῦ προβιβασμοῦ τοῦ θρόνου κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Μακροῦ 1924.

Τοῦ αὐτοῦ. Περὶ τῶν ἐπαρχιακῶν συνόδων κατὰ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου περὶ γενικῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, θὰ προταθῇ ψήφισμα καὶ διὰ τὴν ἴδρυσιν Πατριαρχείου τῆς Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα Πατριάρχης θ' ἀναδειχθῇ ὁ νῦν Πριμᾶτος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας Μόρων Κρίστια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σόφιας πρὸς τὸν βυζαντινὸν τύπον, διεξαγονταὶ ἐνεργεῖαι πρὸς ἴδρυσιν Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀλβανίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Ὁ τόμος τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἐσθονικῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωσθεὶς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν τε ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, περιεβλήθη τὸ κῦρος θεμελιώδους νομικῆς διατάξεως. Καθ' ἃ δ' ἀναφέρει τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ ὁ Μητροπολίτης Ἐσθονίας, οἱ ἀνήκοντες τῇ Ἐσθονικῇ ἐκκλησίᾳ ὀρθόδοξοι, συμποσοῦμενοι εἰς 210 χιλιάδας (τὸ 1)5 τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῆς Ἐσθονίας), διαιροῦνται εἰς 147 ἐνορίας. Καὶ ἡ νέα αὕτη αὐτοκέφαλος ἐκκλησία ἐφήρμοσε, κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας, τὸ νέον διωρθωμένον ἡμερολόγιον.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ πληροφορίας τῆς «Documentation Catholique» εἰ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ χώρᾳ τῶν Γάλλων κατόλικοι συμποσοῦνται εἰς 1.997.000. Ἐκ τούτων 12.406 προσήλθον εἰς τὴν Λατίν. Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς Ἀγγλικανικῆς δια τῶν ἐνεργειῶν τῶν λατίνων ἱερέων καὶ μοναχῶν.

— Ὁ ἐν ΚΠόλει ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα κ. Δόλτση ἐκλήθη ἐπειγόντως ὑπὸ τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ γουνταίου, κατὰ τὸ «Φῶς» Κων)πόλεως.

ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ

Ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ὁλλανδίας ἐώρτασε τὴν διακοσιετηρίδα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τὴν «Documantion Catholique» τὴν ἔδραν τοῦ ἐπισκόπου Hereford κατέχει ἀπὸ τῆς 2ας Φεβρουαρίου 1918 ὁ «μοδερνιστῆς» Dr Henson χάρις εἰς τὴν

τὸ δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπετηρίδος. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Μακρῆ, 1924.

Τοῦ αὐτοῦ, Περὶ τῆς τῶν Μονῶν διαιρέσεως, κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπετηρίδος. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Μακρῆ, 1924.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων Πετράκη

Προκηρτῆται ὅτι :

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν τὴν 21 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 τῆς μ. ἐν τῇ αἴθουσῃ τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν, ἢ ἐκποιήσις 1) τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀλωπεκῆς ὑπ' ἀριθ. 46 οἰκίας τῆς Μονῆς, 2) ἀγροῦ εἰς θέσιν Μητροπίσι-Κλίτσα τῆς περιφερείας Κερατέας ἐκ δύο περὶπου στρεμμάτων, 3) ἐκτάσεως 400 στρεμμάτων καλλιεργημένων καὶ μὴ εἰς θέσιν Καστρὶ τῆς Κηφισίας, 4) 82 ἐλαιόδένδρων εἰς διαφ. τοποθεσίας τῆς Κερατέας· ἐν ταῖς ἄνω ἐκτίθεται εἰς πλ. δημοπρασίαν καὶ ἡ δεκαπενταετῆς μίσθωσις τοῦ πρὸ τοῦ παρεκκλησίου «Ἁγίος Θωμᾶς» πευκοφύτου χώρου τῆς Ἱ. Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως αὐτοῦ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Ἀρχιμ. Ἰωάνης Χρύσης
« Νικόλαος Γεωργιάδης
« Παρθένιος Ροδόπουλος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης προκηρτῆται ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν ὃ ἐν Καρυᾷ ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς, συνεπειᾶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3872|4448 ἐ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 174 ταυταριθμοῦ διακηρύξει. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὀλυμπιωτίσσης τῇ 3 Δεκεμβρίου 1924. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἀρχιμ. Θεοφάνης Παπαδόπουλος, Ἀρχ. Νεόφυτος Σάρρος.

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Ὑδρᾷ Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ προκηρτῆται ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Ὑδρᾷ τῇ 2 Δεκεμβρίου 1924, ἡμέραν Κυριακὴν, πενταετοῦς ἐνοικιάσεως, τὰ πευκόδενδρα πρὸς ῥητινοσυλλογὴν τῶν θέσεων. Ἐπισκοπὴ, Μπίστη, Τσακόνη, καὶ Νηεῖτσα ἐπὶ τῶν ἐν Ὑδρᾷ κτημάτων τῆς Μονῆς. Ὑδρα 20 Νοεμβρίου 1924. Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβού-

λιον Γερμανὸς Παπακυριακοῦ, Ἀρσένιος Νικολαΐδης, Ἱερόθεος Πραματάρης.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζερμπίτης διακηρτῆται ὅτι, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 6506 διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθενται εἰς δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ κάτωθι κτήματα τῆς Μονῆς. 1) τὸ περιβόλιον τὸ ὀνομαζόμενον Τσιριγώτη, μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκομένων ἡμέρων καὶ ἀγρίων δένδρων, 2) τὸ ἐλαιοπερίβολον εἰς θέσει Ἀριανᾶ, 3) τὰ εἰς θέσιν Τζερεμὲ Περιβολάκι 2 τεμάχια, 4) τὸ ἐλαιοπερίβολον εἰς θέσιν Ρασσίνα, 5) τὸ εἰς θέσιν Κατσόβατα, 6) τὸ εἰς θέσιν Σοτηρίτσα καὶ Ἀρφάνη. Ἡ δημοπρασία τῶν ἀνωτέρω ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐηροκαμπίῳ τῇ 14 τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν, 8 ὥρα 10-12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Φάριδος κλπ. ἀντιπροσώπων. Οἱ βουλούμενοι νὰ ἀναδειχθῶσι ἀγορασταὶ δύνανται νὰ λάβωσιν γνώσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Συμβολαιογραφίῳ Φάριδος καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ζερμπίτης τῇ 27 Νοεμβρίου 1924. Ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμ. Διονύσιος Μινόπετρος.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σερίφῳ Ἱερᾶς Μονῆς Ταξιαρχῶν διακηρτῆται ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως οἱ εἰς θέσιν Λιβάδι σποραδικῶς κείμενοι 20 μικροαγροὶ (Ζαρία) τμηματικῶς, συμφώνως τοῦς ὅροις τῆς διακηρύξεως, γενησομένης τῆς δημοπρασίας τὴν 28 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Σερίφου καὶ ἐν τῷ συνῆθι τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἀρξομένη τῇ 10 π.μ. ὥρα καὶ λήξουσα τὴν 12 τῆς μεσημβρίας. Τὰ κηρύκεια, τὰ ἔξοδα τῶν συνταχθησομένων συμβολαίων, ὡς καὶ τὰ ἔξοδα πρὸς δημοσίευσιν τῆς διακηρύξεως βαρύνουσι τοὺς ἀγοραστάς. Ἐν Σερίφῳ τὴν 26 Νοεμβρίου 1924. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἀβέρκιος Παπάλης Ἀρχιμανδρίτης, Ἀμφιλόχιος Μποφίλιος Ἱερομόναχος, Παρθένιος Ρώτης Ἱεροδιάκονος.

Παρόραμα : Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ σελ. 212 στ. 1 ἀντὶ Αἰλίου ἀναγνωστέον Διόλου.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,	
ΕΠΙΜΕΜΗΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	} ΕΣΩΤΕΡ. ΔΡΧ. 80—ΕΣΩΤΕΡ. ΦΡ. ΧΡ. 80
	ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛ. 8
	ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
	† ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΞΩΝ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ
	† ΚΑΡΥΣΤΙΑΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
	ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
	Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου
	Γραφεῖα: Μάγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθήναι
Τύποις “Φοίνικες,, Σταδίου 33, Ἀθήναι	